

FORÅR

Vi indleder enkeltstarten op mod Col de la Madone lige nord for Nice med 30 sekunders mellemrum. Vejen snor sig op ad klippen med en konstant stigningsprocent, »ikke for hård, ikke for lang«, som Lance Armstrong har beskrevet sin yndlingsstigning i Sydfrankrig med en sjælden ømhed. Jeg skruer op for blusset og forsøger at finde den hurtigst mulige kadence uden at lade mig stresse af de andre ryttere, men allerede i sjette sving kan jeg høre ham, der kommer bagfra. Hans åndedræt hvæser som en blæsebælg, da han hamrer forbi uden at ænse noget eller se sig tilbage. Videre, opad, *allez!* Kunsten er ikke at gå i panik, men at fortsætte sit tråd uanfægtet med royal værdighed og hele tiden søge efter den rytme, der ligger på den rigtige side af selvudslettelsen. En kilometer mere. Én til, og jeg rammer pludselig den rigtige iltakkord, venstre ben, højre ben, sådan, kom nu, et gear op, det flader en smule ud, et gear mere, op at stå, en, to, tre, fire, fem stød i pedalerne og ned at sidde igen, styr på pulsen, hold takten, videre, efter dem.

Armstrong navngav sin bedste cykel – en Trek Madone – efter det bjerg, og Col de la Madone symboliserer begyndelsen på enden på en napoleonisk karriere fra kejserlig storhed til kummerligt fald. Det var her, på disse striber af asfalt og med Middelhavets blå pastel som baggrund, at han testede sig selv med kroppen fuld af forbudte medikamenter med blikket fast rettet mod sine største bedrifter. Armstrong taler om Madone, som var den stejle klatretur en himmelstige. I virkeligheden blev det hans gravplads. På Col de la Madone byggede han sig op, så hans fald fra cykelsportens absolut højeste tinder blev desto dybere. På Madone steg han til vejrs i et tempo, der gav hans hemmelige ambitioner den mest inciterende næring og retning. Det begyndte alt sammen her, men sluttede brat.

Da vi atter vender tilbage til byen og civilisationen, falder det os naturligt at gøre holdt ved en anden gravplads med udsigt over Monaco. Den tilhører Charles Edouard Jeanneret, bedre kendt som Le Corbusier, arkitekturens Lance Armstrong. Også han ville revolutionere sin profession – og lykkedes med det i en grad, så betonsiloerne omkring de større europæiske byer, f.eks. Ishøj, Gellerup og Vollsmose er noget nær utænkelige uden hans modernistiske fremtidsvisioner. Hvor Armstrong egenhændigt ødelagde sit ry, var det Corbusiers arvtagere, der øde-

lagde Corbusiers. Arkitektens gravsten er en akvarelmaling i blå, hvid, rød og gul med sorte håndskrevne bogstaver, og den giver associationer til en håbefuldstrikot fra Tour de France. Ved siden af gravstenen ligger et lille kors i jern, læg mærke til det, et kors.

Paradoks eller hykleri, modernisten over dem alle lod sig begrave reglementeret katolsk. Dér i solen på skrænten med den milde vind i ryggen ligner Corbusiers gravsted en smuk krydsning mellem det jordiske og det hinsides, et forsøg på at give grundelementerne hver sin etape, og uden at ofre det ene for det andet. Jeg kan godt lide de to gravpladser, fordi de fortæller os en fundamental historie om, at alle vores drømme er bundet til jorden og tiden og i sig rummer vor menneskelige skrøbelighed. Vi triller hen til hotellet. Dagens program er forbi. Jeg vandt ikke, langt fra. Men jeg tabte heller ikke, og i morgen er der forhåbentlig atter en dag. Livet er en midlertidig gråzone af muligheder, først derefter kommer mørket eller lyset. Det vælger vi ikke. Livet er en enkeltstart, der ikke kan gøres om, og bang, så ligger du dér med en krans om halsen, en inskription og måske et lille kors.

Hjemme igen må evigheden vige for eftermiddags-træning i sol iblandet kølighed, to timer med tre intervaller på asfalten ved den nedlagte flyvestation i Værløse. En ABC'er flyver forbi mig i modsat retning, jeg når ikke at se hvem, men registrerer hans genkendelige trikolorfarvede trikot magen til min og bemærker, at han ikke har skærme på, hvilket er et varmt emne i Arbejdernes Bicycle Club, når vinter bliver til forår. Klubrytterne vil selvfølgelig gerne lufte deres sommercykler og lade vintercyklen med skærme og dækindlæg stå derhjemme, det siger sig selv. Mens den tunge cykel fortæller os, hvem vi er, hvisker den lette, hvem vi gerne vil være. Men lysten kolliderer med klubreglerne om at køre med skærme indtil den officielle sommertid ultimo marts. På klubbens Facebookside skældes der ud oppefra: »Der har de seneste uger været en del – også til lørdags-træning – uden skærme. Og de har fået en fælles opsang. Men jeg har også fået adskillige tilkendegivelser fra ryttere, som er glade for, at jeg gider at spille bussemand. Og faktum er også, at de folk som har tingene i orden, synes, at jer som ikke kan finde ud af montere et sæt skærme (og have dækindlæg i, pumpe og lappegrej/slanger med og i det hele taget have udstyret i orden), er nogle egoistiske fjolser, som skider på fællesskabet.« Så er det sagt. Men ikke

nok med det. Klubbens tøjansvarlige har også lige en besked, der skal afleveres. Den er dyppet i ironi: »Tøjudvalget er hermed nedlagt. Hver enkelt rytter kan fra nu af designe sit eget officielle klubtøj, vælge om det skal være Assos, Castelli..., hvilke farver osv. osv. I får selvfølgelig snarest farvekoderne, i tilfælde af man er glad for farverne, men bare ønsker en anden leverandør, eller fx design med blå og røde prikker på hvid baggrund.« Ironien lokker flere frem i tråden. Én kommenterer: »Jeg synes det er prisværdigt, at der er nogen, der gider at gøre et stykke arbejde for klubben og i klubben. Uden dem ville vi allesammen køre med Soigneur-tøj eller med 45 i timen op ad Hareskovvejen halsende efter en flok gamle mænd i Holte-tøj med åbenlyse mindreværdskomplekser UDEN skærme... Man bliver ikke en dårligere cykelrytter af at køre med skærme om vinteren.«

Polemikken fortsætter, og uanset hvor skinger den forekommer for udenforstående, er den vital for en gammel og agtværdig klub som ABC, som holder på traditionerne, men i Værløse, ja, på Flyvebanen, er ABC-rytteren væk lige så hurtigt, som han dukkede op. Det er såmænd den tyske filosof Martin Heidegger, der forklarer os hvorfor. Vor væren er knyttet til en væren-i-verden, et *Dasein*. Vi svæver ikke frit i luften, men er knyttet til noget, der er større end vort frie valg, teknologiske stude, kalkulation og

forestillinger. Vi er ikke fra *nowhere*, men *somewhere*, og det er bevidst eller ubevidst dette mytologiske dér-sted, vi kredser omkring, en fjernhed, der bliver mindre, bøjet over stel og styr og under maksimalt pres. Stedet er en slags *Heimat*, en hjemstavn, en hjemkomst, som kompenserer for den ontologiske sandhed, at vi i det store regnskab eller uendelige perspektiv er fortabte, dømt til døden, på jagt efter det værendes væren, som hele tiden forsvinder foran os. På asfalt eller i skov, i selvpåført, afmålt smerte som i en klassisk dannelsesroman: hjemme – ude – hjem igen. Jeg er godt nok ikke sikker på, at den sydtyske bjergbonde hentydede til cykelsporten – han var vist mere til fodbold – men hjemkomsten må i mine øjne forstås som en eksistentiel tilstand, ikke en religiøs eller politisk kategori. Ingen kender *Dasein* for alle, det ville være for abstrakt og indbildsk.

Dasein er ikke så abstrakt, som den lyder, men mere konkret og kortvarig og handler om selvfor-glemmelse eller den momentvise tilstand af trance, forklarer germanisten Søren R. Fauth med henvisning til en af cyklingens kardinaldyder, nemlig viljen, hvormed vi slukker for den praktiske tilværelses krav og retningsbestemte gøremål. Her tager viljen over, men den er ikke nødvendigvis fri eller nobel, den er snarere uforstandig og kropslig. Med Schopenhauer: Viljen går forud for forestillingen, dvs. forud for

erkendelsen. Det er viljen, der bestemmer, ikke os, det er viljen, der røber, hvem vi inderst inde er, og det er ikke altid et kønt syn. Eller som Fauth selv siger, da jeg spørger ham, hvorfor viljen ikke er fri: »Viljen er kun fri på en overfladisk måde. Vi kan, hvis vi har evnerne, godt gøre, hvad vi vil, men spørgsmålet er, om vi også kan ville det, vi vil. Altså: Har mennesket en fuldstændig fri og ikke-determineret vilje? I så fald må mennesket være en tom tavle, for hvis mennesket er ubetinget frit, kan der ikke være noget iboende i hver og en, der tilsiger bestemte ting, der så bliver styrende eller forstyrrende. Men hverken du eller jeg er kommet til verden som tomme tavler, vi har hver især noget med os naturvidenskabeligt såvel som sociokulturelt, og det determinerer os i nogen grad. Vi lever med andre ord i verden med nogle ganske bestemte forudsætninger; Schopenhauer siger, at vi kommer ind i verden med en karakter, og det kan jeg intuitivt nikke genkendende til, når jeg betragter mine omgivelser. Der er åbenbart stor forskel på, hvordan folks karakter er.«

Vist så. Med den libanesisk-amerikanske bestsellerforfatter Nassim Talebs begreb bliver vi »antifragile« i bestræbelsen på at føje vores vilje. Vi finder ud af, at vi har gavn af modgang, prøvelse og lidelse, fordi det hærder og modulerer os på én og samme gang, endda uden at vi nødvendigvis

er bevidste om det. Det sker bare. Og det bringer energi frem fra det sted, vi forlod, vor hjemstavn. I al vores vestlige succes og komfort har vi glemt, hvad der gik forud for succesen, dvs. hvad der skabte den, dvs. afsavnet, anstrengelsen, viljen, som udgør i hvert fald 90 pct. af resultatet. Det er den, viljen, snarere end vor tænknings kraft eller tilfældet, der driver os rundt og rundt og tilbage til udgangspunktet. Mennesket er fragilt, ja, men det bør ikke skånes fra modgang, som er en integreret del af vores forhistorie og en indbygget egenskab ved alle systemer, der har overlevet. Det er sådan, vi må stille den menneskelige ligning op: det fragile på den ene side og det antifragile på den anden. Halvdelen af livet – den mest interessante del, som udløses af volatilitet og stress – har vi mærkeligt nok ikke noget navn for, og det er denne mangel, Taleb forsøger at rette op på med bogtitlen *Antifragile: Things that Gain from Disorder* (2012), som kan læses som en kritik af en modernitet, der har sværere ved at håndtere overflod og luksus end tidligere epoker havde med at operere i mangelsituationer, og som fører moderne mennesker i luksusfælder, gæld og utallige former for misbrug og afhængighed, ikke mindst af nye dimser.

Taleb er en uortodoks og eklektisk tænker, og jeg kan ikke følge ham i ét og alt, men han har ramt plet her: Vor modernitet er ikke blot den postfeudale,

postkristne og urbane verden, vi siges at leve i, hvor alt bliver bedre, heriblandt sundhed, intelligens, velstand, sikkerhed og levealder, men snarere en periode præget af naiv rationalisme og højspændt sentimentalisme, der løber sammen i en forestilling om, at snart sagt alle samfundets goder kan designes og manageres af mennesker, hvad enten det er Soviet-, Harvard- eller Koran-style. Neomani, kalder Taleb det, forelskelsen i alt nyt, bare fordi det er nyt, funk-lende og postuleret progressivt. *Dasein* er derimod ikke noget nyt, det har altid været der, dybt inde i den mørkeste skov eller tåge, om end det indimellem må kaldes frem af nødvendighederne eller af den selvpåførte modstand. Fauth tonser rundt i Kongebroskoven langs Lillebælt, mens jeg må nøjes med en tur i Hareskoven, men det er samme trang, ja, måske samme mesterlære i andres hjulspor. De fleste teknologier, som vi har kendt længe – stolen, bukser, lædersko, bogreolen, træbordet, gaflen – for blot at nævne få – vil sandsynligvis også eksistere om 100 år, når vi andre er borte, pointerer Taleb. De er gennemtestede, afprøvede og afstemte succeser. De tjener et afklaret formål. Det samme gælder cyklen.

Halvanden times morgentræning med Morten, Bjørnen og Halland for fuld damp på Vestvolden, op

og ned ad glatte skrænter, som jeg ikke ville være helt tryk ved alene, men som i kompagniskab med disse tordenlyn er udfordringer, der må og skal knuses af hensyn til gældende æresbegreber; spurttræning på vejen hjem. De kører fandeme stærkt, de drenge, Morten på vej mod sin første UCI-sejr, og de laver grin med, at jeg snart møder op med rollator og kaffe på kanden. Vi gentlemen i cykelsporten må finde os i meget, men den tidligere professionelle cykelrytter og grundlægger af internetbutikken Bikebuster, 59-årige Per Bausager, tager den med ro. Han har da også for længst bevist, at han kan køre på cykel – med to danske juniormesterskaber, et nordisk mesterskab og EM-sølv sammen med bl.a. Gert Frank – samt deltagelse i alle de store væddeløb for flere af de gyldne italienske og belgiske hold.

Bausager betragter mig direkte, idet han insisterer på, at cykling og sandhed er ét og det samme. Hvad mener han? Per Bausager, der også kan bryste sig af en fornem karriere fra 1977-1985, hvor han krydsede klinger med navne som Eddy Merckx, Roger de Vlaeminck, Francesco Moser og Bernard Hinault, svarer uden at blinke: »Cykling afslører sandheden om dig som moralsk væsen. Er du til at stole på? Ejer du generøsitet – eller prøver du at få andre til at betale? En god cykelrytter opfatter sig selv som garder og medlem af et stærkt broderskab. Husk, hvor

mange timer, cykelryttere bruger i hinandens selskab, ofte ude på den yderste grænse, hvor ens karakter kommer tydeligt til udtryk.« Der foregår således en masse på de indre linjer, mellem rytterne, mellem venner, mellem konkurrenter. Per Bausager kørte sig igennem D-, C- og B-klassen på blot 13 starter og var i 1977 Giroens yngste rytter, bare 19 år. Han medgiver, at der kan være en del af det, italienerne kalder ragazzo-kultur i cykling. Det vil sige drengerøvs-kultur, unge mænd, »der kun kan tale om biler, fisse og det næste løb«, men cykling handler om værdier i den forstand, at den udkrystalliserer folks karakter og normer. »Det kan man ikke se på tv, men mærke i feltet, på vejene, til træning og løb. Sportens dna er, at forskelle kommer frem, sandhederne om dig som menneske.«

Ex-proffen, importøren og feinschmeckeren Bausager sammenligner cykling med boksning. Begge sportsgrene foregår i arenaer, hvor den civiliserede fernis bliver barberet af, tilpasset nødvendighedens primat. Cykling og boksning følger en junglelov: »Du kan måske godt snyde regelbogen, men enhver gøren-sig-til bliver straffet. I sidste ende kommer sandheden frem. Det er ikke et personligt anliggende, men afspejler cykelsportens natur.« Per Bausager iagttager den nylige eksplosion i antallet af cyklende, midaldrende mænd på veje og stier iført

stramt lycra spændt ud over figuren med en vis overbærenhed. Vel er det skønt, at flere og flere cykler, men han efterspørger mere respekt for den professionelle cykling: »Hvordan jeg ser på dem, der har rundet de 40 uden at sidde på en racercykel, og så pludselig tropper op på Strandvejen med det nyeste, dyreste udstyr, afhænger af, hvordan de ser på sig selv. Hvis de viser en passende ydmyghed i forhold til os, der har været i sporten i snart en menneskealder, og f.eks. ikke giver sig til at fortælle os eller andre, hvordan de skal ligge i en vifte i forhold til sidevinden, så har jeg det fint med dem. Men mit billede af dem bunder i deres selvbillede, dvs. af hvor realistisk det er. Jeg er nok rundet af den gamle etik, der siger, at respekt er noget, man gør sig fortjent til, ikke noget, man tager eller kan købe sig til.« Det sidste vil jeg gerne citere ham for, og vi runder samtalen af; mine børn, som jeg har taget med hen på caféen, er utålmodige og vil gerne hjem. Per Bausager siger farvel lige så tyst og elegant, som han ankom, stadig let på tå som en panter i skjorte, strik og blazer, vist så, en elegantier fra en tid med flere takker.

Det samme kan man ikke sige om min crosstur på årets første forårsdag. Et sivende fladt fordæk tvinger mig hjemad, dobbelt vemodig over at sæsonen –

crosssæsonen – løbsmæssigt er forbi med lørdagens sidste afdeling af Soigneur Cup'en i Charlottenlund. Havde aldrig troet, jeg skulle sige sådan om den forbandede danske vinter, men den har efterladt et uventet sug i maven af savn. Før jeg henter børn: Forbi butikken på Strandboulevarden for at kigge ind og sige tak for tre fede vinterløb. Bagerst i butikken står en sort og kølig Ridley X-Fire 20 med Zipp 303-hjul som et relikvie, jeg gerne vil have fingre i, og på vejen hjem i myldretidstrafikken prøver jeg at forstå min passion. Klinisk set har jeg vel allerede det antal cykler, jeg behøver resten af livet, men cykling er ikke et afgrænset, naturvidenskabeligt emne; det er ånd og en forestilling om fart, glemsel og *Dasein*. Som det cyklende broderskab ved navn Velominati har formuleret det i et manifest med 95 regler à la Luthers 95 teser i Wittenberg, er det ideelle antal af cykler altid $n+1$, hvor n er det antal cykler, du allerede ejer. Alternativt formuleret som $s-1$, hvor s er det antal cykler, der vil føre til skilsmisse eller kærestesorger. Materialisten søger som bekendt sit mål gennem forbrug, mystikeren gennem mystik, musikeren via musik. Min sublimering foregår på to hjul uden motor, og den har nu stået på i 30 år i vekslende hastighed fra 0-75 km/t uden større fokus på de sportslige resultater. Det sidste fortryder jeg med alderen. I et foredrag fra 1956 giver den politiske

filosof Michael Oakeshott følgende karakteristik af ungdommen: »Når man er ung, er livet en drøm, et behageligt vanvid, en sød solipsisme. Intet i én har fast form, intet en fast pris; alt er endnu en mulighed, og man lever lykkeligt på kredit (...) Verden er et spejl for ens egne ønsker.«

At leve mere eller mindre lykkeligt på kredit og løbe storm mod nogle af mine forældres sandheder, sådan var også min ungdom, selvom jeg var politisk konservativ allerede dengang uden rigtig at forstå hvorfor, måske fordi min familie var i løbende opløsning. Nietzsche noterer et sted, at det, man ønsker i sin ungdom, er munterhed, sikkerhed, lethed og ære, thi *juventus* er sjældent *gravitas*. Ulempen er, at man savner retning og indimellem selvtillid til at forfølge sine inderste eller uklare drømme, der lades i stikken. Jeg ville meget gerne gå til cykling i Odense som teenager, men fik ikke lov. Det var for besværligt, logistisk set, da vi boede på landet, og for dyrt, mente mine forældre med rette i forhold til fodbold og badminton i den lokale idrætsforening. Familien dyrkede desuden allerede sejlsport fra Bogense en mil fra hjemmet, og dét kom jeg så også til – til stor glæde, fornøjelse og kappestrid. Det er ingen overdrivelse, at jeg snart blev besat af sejlskibe og joller, især 10-metre og 12-metre, de lange og slanke Skærgårdskrydsere. Med årene blev jeg distraheret

af andre sager, piger, kammerater, lektier og studier, der tillige kom til at stå i vejen for cyklingen, som jeg reelt behandlede stedmoderligt, selvom jeg passede og plejede min perlemorshvide Peugeot med orange stafferinger, gedebukkestyr, to klinger foran, snehvid Selle Italia-saddel, aerodynamisk dunk og tåclips til de sorte italienske lædersko. Jeg læste om de store navne i sportspressen, længe før der var noget, der hed internet og YouTube, med en længsel uden havn. Ensom ser jeg ud på et af de bevarede fotos fra den tid, august 1984, i den grusstenbelagte indkørsel og barhovedet uden hjelm. Måske på vej til sæsonarbejde som æbleplukker i Tarup eller jordbærplukker i Skovby. Men jeg manglede det vigtigste: et sted at tage hen, en klub, en kultur. Hvis talent skal udfoldes, skal det gives en form og blive en vane. Det var først, da jeg som 27-årig flyttede til Toscana i Italien for at færdiggøre mine studier ved Det Europæiske Universitetsinstitut EUI, at jeg begyndte at træne regelmæssigt og køre de første motionsløb med hjertet oppe i halsen. Forskellen mellem de flade og forblæste landeveje fra min usynlige og upåagtede hjemstavn på Nordfyn og de højagtede toscanske omgivelser, som optræder i utallige reklamer, film og bøger, kunne næsten ikke være større. Nordfyn, blottet for såvel finkultur som forstadens praktiske indretning, kunne hverken prale af sangskat eller

indkøbscentre; Toscana lå badet i berømmelse, kunst og kultur. Og kvinderne, glem ikke dem. En for mig helt ny verden af puls, fart og ambition åbnede sig og gjorde cyklingen stedse vigtigere. Det var i Firenze, at jeg købte min første rigtige racer, Giants TCR-model, brugt, men så god som ny, en kreation, som med sit faldende overrør satte en ny standard for rammegeometri. Cyklen lignede et rovdyr på spring, og den mintgrønne lakering var som taget ud af junglen. Det var naturligvis den danske stats velvillige legat, der gjorde købet muligt, prisen var 2,2 mio. lire, rundt regnet 9.000 kr., hvilket udgjorde budgettet for flere måneders husleje og mad, men så måtte jeg nøjes med pasta en rum tid, og det gjorde jeg alligevel i forvejen. Sælgeren var et nyt bekendtskab, Arthur fra Amsterdam, som må have svindlet med forsikringen, for han kørte selv rundt på en cykel nøjagtigt magen til uden at skamme sig det mindste. Rygtet ville vide, at han havde tømt fakultetets rejsekasse og brugt pengene til en konference i Houston og et ophold ved Berkeley i Californien og boet på kollegieværelse med kronprins Haakon af Norge, det sidste var i hvert fald sandt. Nu stod han foran det tarvelige boligkompleks Pian di Mugnone ud mod vejen, som fører trafikken i retning af Bologna, og fortalte om stanken på sit værelse, som han kun var blevet tilbudt af universitetets værelsesanvisning, fordi en ung bul-

garer kort forinden havde hængt sig i et reb fra loftet og havde dinglet der i en uge. Om jeg ville se stedet? Jeg ville hellere prøve cyklen, og da jeg først sad på den, ville jeg nødig af igen. Da jeg dagen efter som en anden bankrøver talte de mange liresedler op og overdrog dem til sælger over en lunken Beck i universitetets interimistiske bar med det løfterige navn »Bar Fiasco«, frarådede Arthur mig at indlevere min afhandling, formentlig fordi han skrev om noget tilsvarende og gerne ville have emnet for sig selv, og for øvrigt afviste alle mine ufunderede teser om den britiske oplysningstid – kort sagt en charmerende fyr. Vi blev hurtigt venner og begyndte at cykle sammen både i Italien og Frankrig til stor moro og exploration med rygsæk hen over bl.a. Europas dengang højst beliggende asfalterede top, Col de l’Iseran, 2.764 m.o.h. sammen med en medstuderende, Bjørn fra Bornholm, der kørte som en gal både opad og nedad og talte misundelsesværdigt mange latinske sprog. Han havde på en eller anden måde overtalt ejeren af Cicli Sergio Bianchi på hjørnet af via Nazionale og via Guelfa til at sælge ham hans egen smukke Bianchiramme af stål med gearskiftere på skrårøret og pedaler med tåclips til den rørende pris af 1 mio. lire, og Bjørn var som skabt til den cykel, som vi straks døbte »Gamle Ole«. Gamle Oles ejermand flyttede snart til Trieste for at lave antropologiske feltstudier i

Jurabjergene, så til Rom, siden til Islands Brygge med sin familie og var et naturtalent på cykel, muligvis fordi han i forvejen havde set TV 2's samtlige etaper fra Tour de France og kunne imitere Jørgen Leths nasale kommentarer, så man troede, det var mesteren selv. Under vores ekspeditioner boede vi som regel på billige vandrerhjem, *auberges de jeunesse*, der normalt kun frekventeredes af alpinister, fattiglemmer og grimme tyske kvinder, men det var også ok, for vi sov som svin, når vi lagde os efter dagens strabadser, hvis altså man nåede at falde i søvn før Arthur, der snorkede som en hektisk svinestald og holdt alle andre vågne. Vi kom i form, gjorde Toscana og i særdeleshed stigningen til klostret i Vallombrosa til vores, ikke mindst fordi der dengang lå en rustik restaurant ved siden af, drevet af et tudsegammelt ægtepar, som serverede verdens bedste pasta med skovsvampe, uden at man bad om den, efterfulgt af *bistecca fiorentina*, skyllet ned med husets vin, espresso og en grappa for det rene ingenting. Således lykkeligt overrislede trillede vi gerne ned igen, ned til Machiavellis berømte by, ned til studierne og studierne; det var faktisk en henrivende tid, nu jeg tænker over det, og for at det ikke skal være løgn, kørte vi siden italienske motionsløb og La Marmotte i de franske Alper samt Les 3 Ballons i Alsace gentagne gange, ligesom jeg opnåede den ære at blive nægtet

adgang til klubmesterskabet på Abetonebjerget i den florentinske cykelklub, jeg var begyndt at træne med om søndagen – fordi – jeg sværger – de lokale frygtede, at jeg ville vinde! Men lige meget hvad jeg bilder mig ind i moden alder, bliver jeg aldrig andet end en glad amatør på to hjul med godt 4,5 watt/kg over en time og i omegnen af 10.000 årlige km. Altså, med ét eneste dræbende ord: motionist.